

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 311. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975276001280/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Helten

„For hun haver den Ridder troløvet —“

og knælede i Kres om de hvilende to.

Under den sidste Del af Sangen havde vi hørt løbende Skridt udenfor, vi vel kendte, og mens Børnene bar Agnete hen over Gulvet til Steffen, sled Skridtene sig gennem Forstuen derude, som var de med Et udmattede i deres Hast, og idet Børnene knælede, gik Døren op, og Toldforvalter Vendelin stod dér, med Stokken i sin sænkede Hånd, med det gustne Ansigt under Tressenhuen lænet mod Dørstolpen.

Ingen af Børnene syntes at agte på ham eller den endnu stærkere Kulde, der strømmede ind om ham ude fra den åbne, grå Strand, og ikke heller Fru Lenore så ham, som hun, foroverbøjet, med Hænderne på Hjærtet, lyttede til Børnenes Sang og Spil.

Han smilte svagt, som i Hån, strøg Huen af for Jacobus Uz og mig og gik hen igennem Stuen med sænket Hoved og slæbende Stok og lukkede sig ud af den anden Dør.

Men strax efter hørte vi, fjærat inde fra i det store Hus, Klaverspil. Der grebes i Tangenterne, voldsomt og vildt, som i et reddende Klippeskær; der udstødtes Angstskrig, som svang én sig op på en frelsende Sten; og nu jublede det af Fryd, af Sejr — —

Børnene var alle listede sammen om Møderen og lyttede, med Hovedet mod hendes Bryst eller i hendes Skød. Kun Steffen og Agnete lyttede hende fra Gulvet, tæt omslyngede, endnu under Lagnet.

Fru Lenore selv sad rank over Børnene, med opspilte Øjne, som så hun hine Stjærner, Børnenes Sang havde vendt vore Blikke imod — eller hine tropiske Lunde, den Spillende derinde tryllede op af de fugtige Gulvplanker, purpurbugnende, sølluende, hedestrålende.

Så tav Musiken brat, som slukkedes et Farvebål, og midt i det frysende Mørke lyttede vi alle forgæves. Jeg fornam Jacobus Uz' Skælven ved min Side.

Så lød slæbende Skridt som i den yderste Udmattelse, en Skabslåge knagede langt derinde. Og vi vidste, at nu havde Tolder Vendelin fundet frem til sit Brændvinsforråd.